

Arrest

nr. 321 575 van 13 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 december 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ROBEFROID, die loco advocaat O. TODTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Letland.

1.2. Op 4 november 2024 verzocht verweerder de Letse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Letse autoriteiten willigden, met verwijzing naar artikel 18.1.c van de verordening nr. 604/2013, het terugnameverzoek in op 13 november 2024.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 17 december 2024 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 3 februari 2025 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: [B.].

voornaam: [A.G.K.]

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Letland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [B.A.G.K.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan is, diende op 18.10.2024 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij een kopie van zijn taskara voor [...], afgegeven op 29.05.2021 in Afghanistan. De betrokkene legt daarnaast ook een kopie van een kaart van de lokale politie voor [...], afgegeven in Afghanistan en geldig tot 02.01.1400 (Afghaanse kalender).

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Letland op 26.08.2024.

De betrokkene werd met betrekking tot zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 28.10.2024. De betrokkene verklaart religieus gehuwd te zijn en zeven minderjarige kinderen te hebben. De betrokkene zijn echtgenote en kinderen bevinden zich in [K.S.], Afghanistan en vergezellen de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België. De betrokkene verklaart een jongere broer in België te hebben, die erkend vluchteling is. De betrokkene stelt geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

De betrokkene verklaart Afghanistan verlaten te hebben op 19.08.2021. De betrokkene stelt achttien dagen later in Iran aangekomen te zijn en daar dertien maanden verbleven te hebben. Vervolgens verklaart hij naar Turkije gereisd te zijn en daar 21 maanden en 16 dagen verbleven te hebben. De betrokkene reisde naar eigen zeggen vervolgens vijftien dagen door Bulgarije, tien dagen door Servië en drie dagen door, voor hem onbekende, landen naar Letland. De betrokkene verklaart op 01.08.2024 in Letland aangekomen te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene zijn vingerafdrukken in Letland genomen werden op 26.08.2024. De betrokkene stelt Letland verlaten te hebben op 06.09.2024 en twee dagen door, voor hem onbekende, landen naar Duitsland gereisd te zijn. Daar verbleef hij naar eigen zeggen twaalf dagen in Berlijn. De betrokkene stelt in België aangekomen te zijn op 14.10.2024.

Op 04.11.2024 werden de Letse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 13.11.2024 stemden de Letse autoriteiten met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

De betrokkene stelt dat hij zijn vingerafdrukken moest afstaan in Letland en dat hij er naar een gesloten centrum werd gebracht. Betreffende de bewering dat de betrokkene in Letland werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement

en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Letse autoriteiten.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Letland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Letland.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Letland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Letse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Letland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de

omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Letland is partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Letse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Letland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd of hij specifieke redenen heeft om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tevens werd gepolst of er specifieke redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, waarbij de betrokkene zich verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene verklaart een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn broer hier woont. Verder stelt hij gehoord te hebben dat België goed omgaat met verzoekers om internationale bescherming en dat ook de verzoekers een goede beslissing snel bekomen. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Letland. De betrokkene stelt dat hij voor zijn vertrek al besloot dat hij naar België zou reizen. De betrokkene stelt dat ze hem in Letland geslagen hebben toen ze hem arresteerden. De betrokkene verklaart hier geen bewijs van te hebben. Hij stelt dat ze hem op zijn hoofd en handen hebben geslagen. Tijdens het persoonlijk gehoor toonde de betrokkene een klein litteken aan zijn rechterhand.

Op 19.11.2024 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Letland. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene België voorop stelde als reisdoel en hier familie heeft, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Letland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft de verklaringen dat zijn broer erkend zou zijn als vluchteling in België (DVZ, vraag 21 & 24) dient te worden opgemerkt dat betrokkene gehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn broer, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Letse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Letland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Letland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn broer bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De advocaat van de betrokkene stelt dat gelet op de opvangcrisis in België er een financiële en materiële afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn broer bestaat, ondanks het feit dat zij beide meerderjarig zijn. De advocaat stelt verder dat de betrokkene geen familie in Letland heeft. We merken op dat de betrokkene in België geen opvang krijgt, niet beteken[t] dat hij in Letland geen opvang zal krijgen. De advocaat stelt tijdens het schrijven dat de betrokkene na vrijlating uit het detentiecentrum vijftien dagen in een open centrum verbleef, waarna hij zelf het land uit reisde om naar België te gaan. De betrokkene kreeg eerder in Letland al opvang.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Letland omdat hij gehoord heeft dat de asielpprocedure beter is in België, merken we het volgende op. Het feit dat de betrokkene een bepaalde lidstaat als doelstelling vooropstelt, is een louter subjectief gegeven. We wensen nog eens te benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Letland wil zijn, kan ook niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Betreffende de vermeende opsluiting en slagen, wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene legt een foto van een litteken voor, maar met deze foto wordt niet aangetoond dat hij dit opliep tijdens de Letse behandeling aan de grens. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. De betrokkene verklaarde te zijn opgesloten geweest in een gesloten centrum. De loutere opsluiting in een gesloten centrum vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Letse instanties met voeten werden getreden. De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene zijn telefoon werd in beslag genomen en hij dit nooit terugkreeg. De advocaat stelt dat hij kon bewijzen verzamelen van de mishandelingen waarvan hij slachtoffer was met deze gsm. We merken op dat de betrokkene geen verklaringen gaf in welke omstandigheden deze telefoon werd afgenomen. Bijgevolg blijft dit een blote bewering. Indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Letse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De advocaat verwijst naar verslagen van Amnesty International om te stellen dat er in Letland sprake is van pushbacks. Uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Letland impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien [h]ij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Wit-Rusland en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Letland met zijn klacht terecht bij Letse instanties alsook specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport. Verder stelt de advocaat van de betrokkene aan de hand van de publicatie dat er arbitraire detentie plaatsvindt aan de grens. We merken op dat de betrokkene zich zes[...]entwintig dagen in een gesloten centrum bevond en dat hij zelf aangaf dat hij illegaal in een container op een vrachtwagen het land in reisde en dat hij aan de grens werd tegengehouden. Verder stelt hij dat hij er zijn vingerafdrukken moest geven toen hij vrijgelaten werd uit het gesloten centrum.

De vasthouding op de grens en de daaropvolgende detentie van de betrokkene (gedurende +/- 26 dagen) door de Letse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens impliceert op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”, bewaring is toegestaan wanneer een persoon aantoonbaar de inreisbeperkingen wil omzeilen. Het EHRM stelt in Saadi tegen het Verenigd Koninkrijk dat iedere binnenkomst onrechtmatig is totdat een lidstaat de binnenkomst in het land autoriseert. De bewaring van een persoon die wil binnenkomen maar daar geen toestemming heeft voor gekregen kan dan ook als doel hebben te beletten dat de persoon op onrechtmatige wijze het grondgebied betreedt, het moment waarop iemand al dan niet tijdelijke toestemming krijgt om het grondgebied te betreden of er tijdelijk te verblijven is grotendeels afhankelijk van het nationale recht.

Zodra iemand een verzoek om internationale bescherming doet uit die persoon de intentie om het grondgebied rechtmatig te betreden en de motieven om de persoon langer vast te houden moeten dan ook opnieuw worden overwogen en afgetoetst aan de objectieve criteria in de nationale wetgeving om willekeur te voorkomen.

Betrokkene reikt geen elementen aan die erop wijzen dat zijn detentie er toe zou hebben geleid dat hij niet daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gekregen om zijn verzoek zo snel mogelijk in te dienen, noch dat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de gestelde termijn zou zijn geregistreerd, de betrokkene genoot vanaf zijn intentieverklaring van de beschermende maatregelen van de procedurerichtlijn(2013/32/EU). Het komt de Letse autoriteiten toe de bewaring van een persoon die werd gestopt bij illegale grensoverschrijding te handhaven zolang als wat op basis van objectieve criteria noodzakelijk is om een geslaagde verwijdering naar het land van herkomst te garanderen en voor zover de motivering van de vrijheidsontneming geval per geval op de evenredigheid wordt overwogen en dat de omstandigheden in overeenstemming zijn met de mensenrechten zoals vastgelegd in het EVRM en het handvest van de grondrechten van de EU, verder is er het onbetwistbare recht van de lidstaten om de vrijheid van vreemdelingen in het kader van immigratiebeheersing te controleren en de toegang tot het grondgebied en tijdelijk verblijf in nationale wetgeving vast te leggen.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Letland is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Letland in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Letland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Letse instanties stemden op 13.11.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013: “Een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

“Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Letland ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Letse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Letse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Letland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Letland partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Letse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Letland onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Letse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die

internationale bescherming heeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Letland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Letland opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Letland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wensen te verwijzen naar het rapport "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Latvia" (Bureau voor burgerschaps- en migratiezaken (Letland) – 14.04.2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-04/factsheet_dublin_transfers_lv.pdf; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Een persoon kan een verzoek indienen aan de grens in de transitzone voor het betreden van de Republiek van Letland of in de unit van de Staatsgrenswacht, indien de persoon reeds in Letland is (pagina 8). Voordat de verzoeker aan de Republiek Letland wordt overgedragen, moet de verzoekende lidstaat de Republiek Letland in kennis stellen van de datum en het tijdstip van de overdracht. De grenswachtambtenaren van de staat ontmoeten de persoon op de luchthaven na overdracht en, indien de persoon de asielprocedure in de Republiek Letland wil voorzetten, wordt hij of zij naar het opvangcentrum voor asielzoekers van het Bureau voor Burgerschaps- en Migratiezaken gebracht. Indien een van de in artikel 16 van de asielwet bedoelde voorwaarden voor bewaring bestaat, wordt de persoon in bewaring gehouden door een proces-verbaal van bewaring op te stellen en wordt hij naar de eenheid van de staatsgrenswacht gebracht in speciaal daarvoor ingerichte ruimten (pagina 2).

De advocaat van de betrokkene stelt dat er een kans bestaat dat de betrokkene bij terugkeer naar Letland in detentie geplaatst zal worden. We merken hierbij op dat de betrokkene zelf besloot twee keer het Letse grondgebied te verlaten voordat zijn VIB definitief werd beoordeeld. Indien de betrokkene geen asielprocedure wil opstarten of hervatten zal de grenswacht van de Staat volgens de EUAA-factsheet evalueren of de persoon een legale basis heeft om op het Letse grondgebied te blijven. Indien de persoon geen recht heeft op een verblijf zal er een terugkeerbeslissing genomen worden en zal een terugkeerprocedure geïnitieerd worden (pagina 2).

Verzoekers om internationale bescherming krijgen bij aankomst door de Nationale Grenswacht en de Asielzoekers' Opvangeenheid voor het Bureau informatie over het verkrijgen van toegang tot opvang en andere materiële opvangvoorzieningen (pagina 3).

Als een asielzoeker niet over voldoende middelen beschikt om de woonsituatie te waarborgen in overeenstemming met zijn of haar gezondheidstoestand en zijn of haar verblijf tijdens het asiel procedure, wordt hij of zij ondergebracht in het opvangcentrum voor asielzoekers. Het opvangcentrum voor asielzoekers is een gezamenlijke woning voor niet-gedeteneerde asielzoekers, waar de voorwaarden die nodig zijn voor het dagelijks leven zijn verzekerd en eveneens rekening wordt gehouden met de bijzondere opvangbehoeften van de asielzoeker en zijn of haar fysieke en geestelijke gezondheid worden beschermd (pagina 2).

In overeenstemming met de Asielwet heeft een verzoeker recht op rechtsbijstand met eigen middelen en het ontvangen van door de Staat gewaarborgde rechtsbijstand in het bedrag dat is vastgesteld in de wet- en regelgeving, wanneer ze een beroep indienen tegen de beslissing van de Staatsgrenswacht bij de registratie van de verzoeker bij de Staatsgrenswacht of tegen een beslissing tot vasthouding van de verzoeker bij de gemeentelijke (district)rechtbank (pagina 15). De advocaat van de betrokkene stelt dat het EUAA-factsheet het feit dat juridische bijstand enkel beperkt aan specifieke omstandigheden bevestig[t]. De betrokkene, als "gewone asielzoeker" zou bijgevolg niet per se de opportuniteit krijgen om de bijgestaan te worden door een advocaat om zijn recht te verdedigen en overdracht naar België, voor familiale motieven, te verzoeken. Wat rechtsbijstand betreft, wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming. Verder wensen we te herhalen dat Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Letland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Letland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

De advocaat van de betrokken verwijst Verschillende verslagen van Amnesty International om de situatie in Letland te beschrijven. Het dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Tijdens het persoonlijk gehoor werd de betrokkene gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene stelt dat het wel goed gaat met zijn gezondheid, maar dat hij soms pijn heeft aan zijn borst. Hij stelt nog geen arts geraadpleegd te hebben. Verder stelt hij ook last te hebben van zijn cholesterol. De betrokkene stelt dat hij hier vroeger medicatie voor nam, maar nu niet meer.

De advocaat van de betrokkene stelt dat de betrokkene een arts raadpleegde, die een hartproblematiek heeft ontdekt, waarvoor verdere onderzoeken noodzakelijk werden geacht. De advocaat stuurde in bijlage een attest van de Dr [C.] waarbij onderzoeken bij spoedgevallen aanbevolen wordt. Een afspraak in endocrinologie werd evenals vastgesteld op 19 december 2024. De advocaat stelt dat bijgevolg de betrokkene nood heeft aan een medische opvolging op korte termijn zodat een overdracht niet aangewezen is. Uit de medische documenten blijkt dat in België reeds noodzakelijke medische hulp werd gegeven aan de betrokkene. Verder blijkt uit de documenten enkel dat hij verdere afspraken heeft. Er wordt niet aangetoond dat een verdere opvolging enkel in België kan plaatsvinden. We benadrukken verder dat de beslissing tot overdracht geen beslissing is over de timing van de overdracht. Indien de bevoegde zorgverstrekker het noodzakelijk acht dat betrokkene de medische diagnose van lopende en/of toekomstige onderzoeken afwacht kan de overdracht in overeenstemming met die aanbevelingen worden georganiseerd.

Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Letland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Letland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Letland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Letland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Verzoekers om internationale bescherming hebben in Letland recht op het ontvangen van dringende medische hulp, primaire gezondheidszorg, ambulante en intramurale psychiatrische zorg in het geval van een serieuze mentale gezondheidsstoornis, alsook enige medische zorg voor minderjarigen, niet-voorzien zorg in het geval van een bedreiging voor de ontwikkeling en gezondheid van het kind, van de Staatsmiddelen, rekening houdend met de bijzondere opvangbehoeften van de verzoeker om internationale bescherming (pagina 4). Er is medisch personeel aanwezig in het opvangcentrum tijdens werkuren (pagina 5).

Indien de staatsgrenswacht of het Bureau heeft vastgesteld dat de verzoeker bijzondere procedurele of opvangbehoeften heeft, dan heeft hij of zij het recht om overeenkomstige of adequate ondersteuning te krijgen bij de uitoefening van zijn of haar rechten en de nakoming van verplichtingen gedurende de gehele periode van de asielprocedure. Indien een persoon buiten het opvangcentrum woont, wordt geacht dat ze zelf in staat zijn al het noodzakelijke zelf te voorzien (pagina 7).

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet

kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Letland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Letland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Letland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Letland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Letse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen[...] artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Letse autoriteiten (4)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zodat vaststaat dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18.1 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten). Hij stelt tevens dat er sprake is van machtsafwendings- en machtsverschrijding.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Er kan dus niet worden besloten dat verweerder de vormelijke verplichting die is vervat in voormelde wetsbepalingen heeft miskend.

In een eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat verweerder artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 en de motiveringsplicht heeft geschonden, omdat hij geen gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om, in de gevallen waarbij hij hiertoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht is, een verzoek om internationale bescherming te behandelen.

De Raad stelt vast dat verweerder uitvoerig heeft uiteengezet waarom hij van oordeel was dat hij geen toepassing diende te maken van de discretionaire bevoegdheid, waarover hij krachtens artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 beschikt. Door aan te geven dat hij niet akkoord gaat met verweerders argumentatie toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing door een motiveringsgebrek is aangetast.

Verzoekers betoog dat hij onvoldoende de kans kreeg om de problemen die hij in Letland zou hebben gehad uiteen te zetten mist daarnaast feitelijke grondslag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers duidelijk dat verzoeker, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, werd gehoord en dat hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij redenen had, met betrekking tot zijn opvangomstandigheden of zijn behandeling in Letland, die zouden kunnen rechtvaardigen dat hij niet zou worden overgedragen naar het land waar hij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende. De door verzoeker aangebrachte elementen werden door verweerder in aanmerking genomen en er kan niet worden gesteld dat verweerders argumentatie, waaruit blijkt waarom hij verzoekers relaas niet aanvaardt als een reden om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen, kennelijk onredelijk is.

Verzoeker wijst erop dat zijn raadvrouw ook nog inlichtingen over de situatie in Letland aan verweerder heeft overgemaakt. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden en, na de verschillende punten van kritiek die werden aangevoerd te hebben overlopen en besproken, heeft geconcludeerd *“dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Letland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Door te duiden dat het voor hem niet eenvoudig was om bewijselementen aan te brengen die zijn visie ondersteunen toont verzoeker niet aan dat verweerders overwegingen incorrect of kennelijk onredelijk zijn.

Verweerder heeft ook duidelijk uiteengezet waarom hij oordeelde dat de kwetsuur aan de hand van verzoeker hem niet toelaat te oordelen dat verzoeker na een overdracht aan Letland incorrect zal worden behandeld. Verzoeker maakt door te verwijzen naar verslagen van algemene aard ook niet aannemelijk dat verweerder verkeerd stelde dat niet kan worden vastgesteld dat het kleine litteken aan zijn hand veroorzaakt werd door politiegeweld in Letland of dat deze kwetsuur – indien al zou moeten worden aangenomen dat ze bij een politionele tussenkomst werd aangebracht – het gevolg is van het gebruik van ongeoorloofd geweld.

Door te beweren dat het voor een vreemdeling in Letland, onder meer ingevolge de taalbarrière of een gebrek aan vertrouwen in de overheid, niet eenvoudig is om problemen aan te kaarten of klachten in te dienen bewijst verzoeker niet dat hij in dat land reeds werd mishandeld of dreigt te worden onderworpen aan

handelingen die voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken over door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen.

Het gegeven dat verweerder, in een overvloedige overweging, heeft gesteld dat bepaald bronnenmateriaal niet zonder meer als accuraat en objectief kan worden beschouwd, doet geen afbreuk aan het feit dat hij verzoekers concrete bemerkingen, omtrent de mogelijke problemen die er in Letland zouden kunnen zijn voor verzoekers om internationale bescherming, weldegelijk in aanmerking heeft genomen en heeft toegelicht waarom deze, in zijn geval, geen aanleiding geven tot het besluit dat een overdracht naar Letland bepaalde grondrechten in het gedrang zou brengen. Verzoekers grief omtrent de bewijskracht van bepaalde verslagen kan dan ook niet tot de schorsing of vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Verder herneemt verzoeker nogmaals de inlichtingen die hij aan verweerder kenbaar maakte en waarmee deze, gelet op de overwegingen in de bestreden beslissing, rekening hield, aangaande het geweld aan de grens door de politie, het risico op pushbacks, het niet respecteren van het non-refoulementbeginsel aan de grens, de druk die wordt uitgeoefend om terug te keren, het feit dat hij, na een illegale grensoverschrijding, werd opgesloten en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Door deze gegevens te herhalen, door nogmaals te verwijzen naar allerlei verslagen waarin tekortkomingen aangaande de omgang van bepaalde Letse autoriteiten met vreemdelingen worden opgesomd en door aan te geven dat hij niet akkoord kan gaan met verweerders argumentatie, die is toegespitst op zijn individuele geval, toont hij niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of een kennelijke beoordelingsfout maakte.

Verzoeker stelt dat uit een verslag blijkt dat het niet is uitgesloten dat hij bij een terugkeer naar Letland het voorwerp zal uitmaken van een vasthoudingsmaatregel. Hij toont hiermee wederom niet aan dat hij, indien hij al zou worden vastgehouden – wat niet zeker is –, in Letland dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zijn bewering dat hij hoe dan ook niet kan teruggebracht worden naar Afghanistan – een discussiepunt dat actueel niet aan de orde is, aangezien hij zijn verzoek om internationale bescherming nog door de Letse autoriteiten kan laten behandelen – wijzigt hieraan niets.

Inzake verzoekers betoog dat hij in Letland geen bijstand kreeg van een advocaat kan het volstaan vast te stellen dat verweerder terecht heeft overwogen *“dat Richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming.”* Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij, bij gebrek aan een advocaat, niet in de mogelijkheid was om de Letse autoriteiten te verzoeken om de Belgische autoriteiten te vragen hem om *“familiale motieven”* over te nemen. Een dergelijke vraag vereist geen tussenkomst van een advocaat. Er kan trouwens niet worden ingezien welk belang verzoeker heeft bij deze grief, aangezien hij de Belgische autoriteiten rechtstreeks heeft kunnen verzoeken om rekening te houden met de aanwezigheid van zijn broer in België. Bovendien toont verzoeker met deze beschouwingen niet aan dat hij in Letland incorrect werd behandeld of dat verweerder onterecht geen toepassing maakte van de mogelijkheid die artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 biedt om steeds te kunnen besluiten om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen.

Verzoeker omschrijft zichzelf als iemand met een bijzondere kwetsbaarheid, maar er zijn geen redenen om aan te nemen dat hij, een meerderjarige man, die in staat bleek, in moeilijke omstandigheden, een lange reis van Afghanistan naar Europa te ondernemen, om enigerlei reden als bijzonder kwetsbaar zou moeten worden beschouwd. Verzoeker verwijst weliswaar naar het feit dat hij een aantal medische onderzoeken onderging en nog wenst te ondergaan, maar maakt hiermee niet aannemelijk dat hij een ernstige aandoening heeft die hem zou verhinderen om te reizen of die in Letland niet passend zou kunnen worden behandeld. Zijn toelichting dat hij in het verleden tweemaal een medisch attest aanbracht ter verantwoording van zijn afwezigheid op een onderhoud, dat hij nog geen medische zorg in België kreeg – terwijl ook niet blijkt dat bij enig onderzoek zou zijn vastgesteld dat hij effectief medische zorg behoeft – en dat nog medische afspraken werden vastgelegd doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zijn verwijzing, in het tweede onderdeel van zijn middel, naar rechtspraak omtrent de overdracht van bijzonder kwetsbare personen is derhalve niet dienstig.

Verzoekers bewering dat hij in Letland, bij gebrek aan een tolk, geen medische opvolging kan krijgen blijft ongestaafd en er moet ook worden herhaald dat geen stukken voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat hij effectief een gezondheidsprobleem heeft dat verdere opvolging of behandeling behoeft. In dit verband kan nog worden aangegeven dat verzoeker, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, op 3 februari 2025 door een arts werd onderzocht en deze geen ernstige aandoening kon vaststellen. De verduidelijking door verzoeker dat in Letland personeelsleden van de NGO Artsen zonder Grenzen niet langer hun diensten aanbieden in de opvangcentra laat ook niet toe te besluiten dat er geen gezondheidszorgen in dat land kunnen worden verkregen.

De kritiek van verzoeker op verweerders overweging dat indien toch nog zou worden vastgesteld dat medisch zorg noodzakelijk is de overdracht aan Letland kan worden uitgesteld laat de Raad niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing kaduuk is.

Verzoekers beschouwingen laten, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, niet toe te concluderen dat hij bij een overdracht naar Letland dreigt te worden onderworpen aan handelingen die in strijd zijn met wat is bepaald in artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder had gebruik dienen te maken van de mogelijkheid die artikel 17 van de verordening nr. 604/2013 biedt om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Op basis van verzoekers uiteenzetting kan evenmin worden geconcludeerd dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding of machtsafwending, dat enig beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend of dat de bepalingen van de artikelen 3.2. of 18.1 van de verordening nr. 604/2013 of van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 16, 17 en 18.1 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt tevens opnieuw dat er sprake is van machtsafwending en machtsoverschrijding.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij meerderjarig is niet wil zeggen dat kan worden besloten dat hij geen gezinsleven met zijn broer in België heeft. Hij geeft aan dat rekening moet worden gehouden met zijn medische kwetsbaarheid en het gegeven dat hij door zijn broer wordt begeleid. Hij stelt dat er hierdoor een afhankelijkheidsband bestaat.

De Raad kan slechts constateren dat verzoeker aangaf een vrouw en zeven kinderen te hebben in Afghanistan en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij een gezin vormt met zijn jongere broer in België, met wie hij, volgens zijn eigen verklaringen, jarenlang geen contact had. Het feit dat zijn broer hem, na zijn aankomst in België – in het raam van een normale familiale solidariteit –, heeft opgevangen en hem kortstondig heeft begeleid bij een aantal handelingen laat niet toe te besluiten dat zij echt een gezin zouden vormen of dat er enige afhankelijkheidsrelatie zou bestaan. Bovendien moet erop worden gewezen dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en deze procedure er niet op is gericht een gezinsvorming te bewerkstelligen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 16 van de verordening nr. 604/2013 kan het volstaan te benadrukken dat niet blijkt dat verzoeker *“wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”* afhankelijk is van de hulp van zijn broer, zodat deze bepaling in casu niet van toepassing is. Aangezien verzoeker en zijn broer reeds jaren gescheiden van elkaar leven kan er tevens niet worden voorgehouden dat er sprake is van banden die reeds in het land van herkomst bestonden. Aangezien artikel 16 van de verordening nr. 604/2013 niet van toepassing is kan het niet zijn geschonden.

Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat hij geen afdoende afhankelijkheidsband tussen verzoeker en zijn broer kon vaststellen om toepassing van artikel 16.1. van de verordening nr. 604/2013 te kunnen maken. Verzoeker kan dan ook niet stellen dat een deugdelijke motivering omtrent de niet-toepasbaarheid van artikel 16.1. van de verordening nr. 604/2013 ontbreekt en de formele motiveringsplicht werd geschonden. Het gegeven dat verweerder, om aan te geven dat verzoeker geen deel uitmaakt van het gezin van zijn broer, er ook op heeft gewezen dat verzoeker meerderjarig en gehuwd is laat geenszins toe te oordelen dat hij onterecht enige voorwaarde aan artikel 16.1. van de verordening nr. 604/2013 heeft toegevoegd.

De toelichting die verzoeker verstrekt leidt niet tot het besluit dat één van de in het tweede middel aangevoerde bepalingen of beginselen van behoorlijk bestuur werd geschonden of dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsafwending of machtsoverschrijding.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18.1 van de verordening nr. 604/2013 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker stelt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een voor beroep vatbare handeling is en dat deze beslissing dus moet worden gemotiveerd. Hij stelt dat er evenwel geen enkele motivering is inzake de noodzaak van deze beslissing om een doeltreffende overdracht te waarborgen.

In casu heeft verweerder evenwel gemotiveerd dat verzoeker bezwaar uitte “*tegen een overdracht aan Letland*” en dat hij aangaf “*dat hij voor zijn vertrek al besloot naar België te reizen*”. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat uit de motivering niet blijkt waarom verweerder het vereist achtte om in casu een beslissing tot terugleiding naar de grens te nemen. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij geen intentie had om vrijwillig naar Letland terug te keren en verweerder heeft hier op gewezen. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen* in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Verzoekers grief laat niet toe te oordelen dat de in het derde middel aangevoerde bepalingen werden geschonden.

Het derde middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter,

L. REMY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

G. DE BOECK